

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **PILA MARTINICE s.r.o.**, IČ 24815799, se sídlem Simínský mlýn 26, Březnice - Martinice, zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/45724-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2023, č. j. 41 A 48/2023-43,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d n ě n í :

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 5. 2023, č. j. MPSV-2023/45724-421/1, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 1. 2023, č. j. 7736/1.30-22-3. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 14 odst. 3 věty třetí ve spojení s § 178 odst. 1 a ve smyslu § 76 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o námitce podjatosti směřující proti vedoucí inspektorce Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj a všem úředním osobám oblastního inspektorátu práce tak, že žádná ze jmenovaných osob není vyloučena z úkonů souvisejících s kontrolou zahájenou se žalobkyní.

[2]Krajský soud v Praze usnesením ze dne 5. 9. 2023, č. j. 41 A 48/2023 - 43, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „s. ř. s.“), neboť v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu shledal, že rozhodnutí o námitce podjatosti je úkonem, kterým se upravuje vedení řízení, a nemá tedy povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Proti takovému rozhodnutí nelze brojit samostatně, avšak jeho důsledkům je možné se bránit v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé.

[3]Proti uvedenému usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou se domáhala jeho zrušení. V ní stěžovatelka bez jakékoliv konkrétní argumentace vyjádřila nesouhlas se závěrem krajského soudu o nepřípustnosti žaloby. Dále namítla, že napadené usnesení nemůže obstát, neboť se krajský soud nezabýval jejími žalobními námitkami, čímž ji zkrátil na jejích právech. Dále stěžovatelka citovala pasáže z napadeného usnesení krajského soudu, komentářové literatury k § 68 písm. d) s. ř. s a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, č. 2837/2013 Sb. NSS. Ve zbytku pak kasační stížnost obsahuje zkopírované části žaloby, v jejichž rámci vytýká stěžovatelka nesprávnost postupu správních orgánů.

[4]Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil se závěry krajského soudu.

[5]Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že *„aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (být třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.).

[6]Napadeným usnesením krajský soud žalobu odmítl, a proto kasační stížnost mohla být podána jen z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a nemohla argumentačně mířit zprostředkovaně i do rozhodnutí správních orgánů napadených žalobou, nýbrž jen do rozhodnutí krajského soudu (srov. shora citované usnesení zdejšího soudu č. j. 10 As 181/2019-63). Stěžovatelka však v kasační stížnosti nijak nepolemizuje s důvody, na nichž stojí usnesení krajského soudu. Vůbec se nevyjadřuje k důvodům odmítnutí žaloby a pouze obecně uvádí, že nesouhlasí se závěry krajského soudu, který se nezabýval její argumentací. Zcela přitom pomíjí fakt, že krajský soud rozhodnutí žalovaného meritorně nepřezkoumal a přezkoumat ani nemohl, neboť dovodil nepřípustnost žaloby směřující proti rozhodnutí o námitce podjatosti, kterou považoval za úkon správního orgánu upravující vedení řízení. Za této situace bylo úkolem stěžovatelky zcela konkrétními a srozumitelně formulovanými námitkami zpochybnit zákonnost tohoto závěru krajského soudu, na jehož základě byla žaloba odmítnuta. Pouhý blíže neodůvodněný nesouhlas s tímto závěrem krajského soudu přitom nesplňuje esenciální požadavky kladené na formulaci kasačních námitek. Za této situace lze uzavřít, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto podle § 104 odst. 4 téhož zákona není přípustná (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003-31, publikované pod č. 738/2006 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009,

pokračování

č. j. 6 Ads 113/2009-43, ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, publikované pod č. 2103/2010 Sb. NSS, a ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 191/2022-38).

[7]S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřípustnost. Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[8]O vrácení zaplaceného soudního poplatku bylo rozhodnuto postupem podle § 10 odst. 3 věty třetí a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť návrh (kasační stížnost) byl bez jednání soudu odmítnut. Soudní poplatek bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2024

JUDr. Jiří Palla  
předseda senátu